

når vi siger: Dette må der gøres noget ved, er blevet sænket.

Hvis vi kigger så langt tilbage som for 100 år siden, genindførte den daværende justitsminister Alberti jo pryglestraffen som en måde at afstraffe forbrydere på. Det vil sige, at man faktisk anvendte fysisk vold i strafferetsplejen. Det gør man ikke mere.

Dengang var det også tilladt for husbond at slå sine ansatte. Det var tilladt for en mand at slå sin kone. Det var tilladt for læreren at slå sine elever. Det var tilladt for en arbejdsgiver at slå sit personale. Slagsmål var daglig kost. Man vidste, at man, hvis man begav sig ud i værtshuslivet en aften, måtte acceptere risikoen for slagsmål. De blev sjældent anmeldt. Det hørte med til dagens uorden – eller rettere sagt til nattens uorden. Det har ændret sig.

Vi har efterhånden kriminaliseret alle disse former for vold med godt ret. Det er vi fra Det Radikale Venstres side meget glade for at vi har gjort. Det har til gengæld også betydning, at vores accept af f.eks. gadeslagsmål og vold inden for familien også er blevet meget, meget lavere. Vi accepterer simpelt hen ikke mere, at der sker legemskrænkelser eller legemsbeskadigelser som et led i den almindelige omgangstone mellem mennesker.

Det betyder selvfølgelig også, at nogle af de straffe, der bliver udmøntet i forbindelse med voldsudøvelse, kan ses som værende meget milde i forhold til, hvad en kriminalitet, der drejer sig om penge, kan give. Jeg forstår godt den offentlige debat, der kommer, når man sammenligner en selskabstømmerstraf med en voldtægtsstraf f.eks. Men netop dette er jo det, Straffelovrådet er i gang med at undersøge, og jeg tror, at vi på grundlag af et grundigt arbejde vil se en ændret vægtning mellem de to typer straffe, når vi når nogle år frem i tiden. Men jeg nægter simpelt hen at være med til at pille ved de traditioner, vi har, hvis ikke det er på grundlag af et ordentligt arbejde og en fornuftig diskussion, som vi har givet os god tid til.

Specifikt om voldtægt, som der har været talt meget om i debatten, vil jeg blot sige, at der jo kan være utrolig mange grunde til, at der opstår disse meget ulyksalige og meget tragiske sager, som vi har set. Der er dels anmeldelsespraksis, som har ændret sig, og dels er der også tiltale-rejsningen, som selvfølgelig også har ændret sig, efterhånden som den almindelige omgangstone har ændret sig.

Vi synes, det er vigtigt her at lade retten arbejde uforstyrret af vores diskussioner herinde og bruge de strafferammer, der er i loven nu. Vi er ikke i Det Radikale Venstre tilhængere af minimumsstraffe, for der skal være mulighed for retten til at kunne graduere efter den bedømmelse, den har af forseelsens grovhed, sådan at man kan sige, at der skal være en maksimumsramme, men i øvrigt skal man kunne bruge betingede straffe, kortvarige straffe og andre former for sanktioner end frihedsberøvelse. Det skal være inden for rettens frie skøn at kunne vurdere det.

Som sagt afventer vi Straffelovrådets arbejde og vil i øvrigt afvise det foreliggende forslag.

Helge Bo Jensen (EL):

I Enhedslisten opfatter vi det her beslutningsforslag som affødt af det store mediehyperi, der efterhånden har kørt med varierende intensitet i mange år, og til det mediehyperi hører en række fordomme, og nogle af dem bliver også gentaget i bemærkningerne til det her forslag.

F.eks. påstås det, at antallet af voldstilfælde stiger. Jeg kunne godt tænke mig at høre fra forslagsstillerne, hvor de har deres dokumentation fra, for det er jo nemlig sådan, når man ser på statistikken, at volden faktisk ikke stiger. Anmeldelserne for vold er steget frem til ca. 1994. Derefter er tendensen faldende. Og man kan endda sige, at anmeldelserne jo ikke – som den radikale ordfører også var inde på – er et udtryk for den fulde sandhed om det her. Hvis man i den samme periode, op til 1994, kigger på antallet af registrerede voldstilfælde på skadestuerne, er det tværtimod faldende også i de sidste 10 år frem til 1994.

Så plejer det at lyde: Det kan godt være, men den grove vold er til gengæld stigende. Det er heller ikke rigtigt. Hvis man kigger på den allervoveste vold, nemlig drab og drabsforsøg, har antallet nærmest været faldende siden 1995, og man kan faktisk se, at vi nu har en situation, hvor en enkelt ugentlig tv-udsendelse, fiktion, »Rejsehølet«, præsterer lige så mange mord, som virkelighedens verden i Danmark gør – en enkelt udsendelse! Gad vide, hvad det blev til, hvis vi talte alle mordene i tv sammen i løbet af ugen. Det ville nok se lidt mere drastisk ud.

Det vigtigste i forhold til det her forslag er imidlertid, at længere straf efter vores opfattelse ikke hjælper. Det giver ikke mindre kriminalitet, og det burde jo være målet. Det gør ikke – som der også står i bemærkningerne til forslaget – nogen til bedre mennesker at komme længere